

velse, sjovt nok er et område, som vi har et forbehold på.

Og hvad gør man så? Ja, så behøver man jo ikke nogen folkeafstemning, siger jupartierne. Men når vi så kommer længere hen på året, vil man alligevel gerne have folkeafstemninger, for så vil man gerne bruge folkeafstemningerne til at indføre endnu mere EU for det første område, der er suverænitetsafgivende, altså retspolitikken, og for euro- og forsvarsforbeholdet. Så vil man gerne have folkeafstemninger.

Jeg synes ærlig talt, at hele den proces og hele den mekanisme, der har været sat i gang siden Hollands og Frankrigs nej til forfatningen, ikke er et parlament og et demokrati værdigt. Hvis man virkelig mente det alvorligt, at man ville have et folkeligt forankret projekt – hvis man virkelig mente det alvorligt, at man ville have et samarbejde baseret på demokrati – så skulle man naturligvis have holdt fast i, at befolkningen skal med på råd, og at vi skulle have folkeafstemninger. Og ikke bare i ét land, Irland, hvor man er så hunderød og bange for, hvad der skal ske – om irerne nu skulle komme til at stemme forkert, og at man skal give dem lov til at stemme en gang til, ligesom man gjorde i 2001 med Nicetraktaten – at man fra Europa-Parlamentets side advarer imod overhovedet at diskutere Lisabontraktaten, for det kunne jo være, at det gik op for irerne, hvad det rent faktisk var, der skete. Det kunne være, at det gik op for europæerne, hvad det rent faktisk var, der skete. Man kan i den sammenhæng sige, at det jo i sig selv er glædeligt, at vi dog i grundloven har en sikkerhed for, at vi tre gange har haft lejlighed til at diskutere det her i Folketinget. For stod det til EU, stod det til Europa-Parlamentet og stod det til Kommissionen og de andre EU-institutioner, skulle vi have haft så lidt debat som overhovedet muligt. Det er ikke et demokrati værdigt.

Vi har i Danmark en lang tradition for, at når det kommer til EU, så stoler vi på befolkningen. Vi stoler på befolkningens dømmekraft og har derfor flere gange indrømmet folkeafstemning – også selv om det ikke var inden for det, som juristerne problematiserer omkring grundlovens § 20 – fordi vi har haft tillid til, at befolkningen selvfølgelig kunne holde sin egen skæbne i sine egne hænder.

Men efter at befolkningen ikke marcherer i samme takt som det store flertal af japolitikere, så vælger man ikke at sige, at det kan være, at der er noget galt med ens egne tanker og visioner. Nej, man siger, at der nok er noget galt med

befolkningen, og derfor kobler man den af. Det er ganske enkelt uanstændigt.

Når man hører på, hvad det er for nogle argumenter, vi får bragt på banen, for at man nu skal lave den her store reform af EU-samarbejdet, er det simpelt hen for tyndt.

Jeg har i løbet af dagen siddet og noteret, hvad det præcist er, som vi får at vide er det væsentlige, og som initierer, at vi skal have den her nye traktat.

Vi får at vide, at EU er sandt til, og at EU nærmest gået i stå. Man kan slet ingenting med Nicetraktaten. Det står bare i skærende kontrast til, at 2007 var det år nogen sinde, hvor Kommissionen fremsatte flest direktiv- og forordningsforslag. Udenrigsministeriet roser endda 2007 for at være et af de mest aktive år, hvor man kom igennem med både REACH-direktivet, CAP reform, og hvad ved jeg. Så når det kommer til en reel analyse af, hvad der foregår i EU, så har 2007 – set med EU-briller – været et meget aktivt og godt år. Men når det kommer til at skulle overbevise befolkningen om, hvorfor man skal ændre hele traktatgrundlaget, ja, så skyldes det, at EU ikke kan fungere. Det er meget, meget svært at få de to synspunkter til at harmonere.

Fra hr. Svend Auken hørte vi tidligere, at grunden til, at vi skal have en ny traktat, er, at vi så endelig kan få banket de otte lande, der har rabatordninger på landbrugsstøtten, på plads og sørge for, at de skal betale flere penge til det her fuldstændig tåbelige projekt om at omfordele til den europæiske landbrugssektor. Man burde i stedet sige, når man nu skal revidere traktaterne, at man simpelt hen tager hele det kapitel ud. Hvis man skal revidere traktaterne, hvorfor så ikke bare tage hele hjemmelsgrundlaget for landbrugspolitikken ud? Vi er jo enige om, at det er tåbeligt. Hvorfor i alverden skal man – så at sige – minimere tåbeligheden i stedet for helt at fjerne den? Det ville dog være det mest logiske.

Men det mest overbevisende argument – eller måske i virkeligheden det modsatte – vi har hørt indtil videre, er, at Lisabontraktaten skal vedtages, fordi den vil afskaffe problemerne med fødevaremangel, terror og atomvåben. Hvis det her dokument virkelig kan afskaffe sulten i verden, afskaffe terror og afskaffe atomvåben, så er det da lige godt utroligt, at man ikke er kommet på det noget før. Jeg tror faktisk, at vi alle kunne være enige om, at sult, terror og atomvåben er noget skidt. Det vil vi gerne undvære. Det tror jeg faktisk at alle Folketingets politikere kunne